

*FARKAS ISTVÁN***ŐSZ**

Hömpölygő ködök között ballagtam lefelé

Az összágú, kesernyés, savanykás avaron.

A cseresben ernyedten csepegtek a sárgult levelek

S csak a szeder feketedett a kacskaringós indákon,

Mint drágagyöngy sor, utolsó dísz

Aszott vénasszony ráncos nyakán.

A hömpölygés hol lanyhult, hol ellepett

A kociút a távolba kanyargott,

Hol megállt a lábamnál. Csend volt.

Csak a cseppek dalolták egyhangú éneküket

A száraz ágakon, s a köd szuszogott fülembe

Szomorúságról, szenvedésről, elmúlásról.

A sűrke hömpölygésből gurult ki elem

Az útra egy gyors, vörös hömpölygés.

Széleseben kavargott útszél, gödröt nem ismerve,

Előre, hátra, felágaskodva, ellaposodva.

Hirtelen álltam meg tölgygyé válva magam is.

Éberem, csupa fül, csupa szem, figyelve.

Már-már azt hittem eszeveszett koboldok

Úzik velem tréfás játékukat

Vidítván komor, szürkén gomolygó lelkemet,

Vagy szélvész kisasszony érkezett szokatlan formában

Kiúzni várából a roppant ködöt,

S belőlem a merengő halált.

A vörös golyó tovagördült, beszaladt az erdőbe,

De ijedve ködfaltól már gurult is vissza

Használva kocsinyom vezető biztosát.

S már gurult is át a másik nyomba

Majd fel az oldalba, körbefonva öreg tölgyet,

Vörös galagonyát, kikericset, őzlábombát.

Ámulva álltam tölgyfamagányom csendjében

Feledve bút, elmúlást, halált

Csodáltam az életet, önfeledt szeszélyét

Mely mint a köd arra hömpölyög

Merre szél viszi. Nem gondol, nem töpreng

Nem félt, nem is szeret, csak létezik.

Meddig tartott a látomás? Nem tudom.

Örökké tartott volna, ha a sors

Pontosan és szenvtelenül, érzelmet, vágyat,

Ábrándot nem ismerve be nem toppan

Lábamhoz gurítva a vörös golyót,

Belopva apró szívekbe a félelem fagyát.

A kis rókakölyök és társai kővé dermedve,

Mozdulatlanul meredtek rám, ki tölgynek hitte magát,

De kit rókaorr más néven nevez.

A játéknak vége lett, a színpad kiürült,

S a félelemmel teli csaholást ötfelől

Verték vissza a ködben gomolygó hegyek.